

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

V. Religiosum magna circum spectione debere vti in conuersatione
aliorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

*Religiosum magna prudentia & circum-
spectione debere vti consuetu-
dine aliorum.*

CAPVT V.

FILI, omnes religiosi, cum quibus viuis, sunt dilecti mei filij. caritasq; mea quã complector illos non est partialis, sed generalis, amo enim omnes, omnibusque vera bona opto. Te quoque exemplo meo cupio amare omnes indifferenter, omnibusq; optare perfectionem in hac vita, & gloriam æternam in altera. sic enim postulat ordinata caritas religiosa. O quantoperè mihi displicent familiaritates quorundam religiosorum particulares, qui caritatem, quã debebant expandere ad omnes, contrahunt ad duos vel tres, cum quibus assidue consuetudinem habent, & prauo exemplo alios grauitè offendunt. Quomodo autem fieri potest, vt non oderim talem conuersationem? Amicitia, quæ communitatem lædit, nunquam fuit bona, nec vnquam bono fine conclusa est, sed semper aliquid mali peperit, murmuraciones, obloquia, querelas, dissensiones, quibus si nulla alia grauiora mala essent, satis forent perniciofa religioni.

Cum

CUM sis communitalis religioſæ mem-
brum, omni ratione teneris eam non ſolū
diligere, ſed etiam amore illius aduerſi ali-
quid tolerare: nam vt ſaluū incolumēq;
ſeruetur corpus hominis, ſæpè ferro igniq;
membrum aliquod vel excruciat, vel etiā
à corpore reſecatur, eò quod membra à na-
tura ordinata ſint ad corporis totius con-
ſeruationem. Si ergò tu diligis religionem
tuam, cuius es membrum, operam dare de-
bes vt eam ſartam rectam conſerues, & o-
mnia à te remouere, quæ perniciem aliquā
ei afferre queant, inter quæ meritò reponi-
tur nimia cum quibuſdā familiaritas. Qui
verè diligit, cauet ſedulò ne vlla re offendat
amatum. At videmus communitates priua-
tis amicitiiſ non parum offendi, maximè ſi
illæ intercedant inter homines liberioris
vitæ cupidos, qui neque inter valdè ſpiri-
tuales, neque inter benè mortificatos repu-
tantur. Conſequens ergò eſt, eum, qui non
abſtinet à ſimili conuerſatione, quæ cæterum
reliquoꝝ offendit, non eſſe amatorem
communitatis, nec religionis. Probè noui,
nonnunquam reperiri aliquem religioſum,
qui exiguam vel nullam curam ſuſcipiat a-
mandæ religionis ſuæ, nihilque penſi ha-
beat, num illa benè vel malè procedat, mo-

E b 3

do ipſe

do ipse suis commodis non careat. Verum scire debet omnis religiosus religionem esse matrem suam, & si eam non diligit, & tractet ut matrem, ipsum non tractandum tanquam filium, sed tanquam ingratum pro meritis suis aliquando castigandum.

Nec me latet, non desiderari qui se hoc loco excusent, se a natura & complexione naturali proclives tantum esse ad paucos, & idcirco illorum tantum usurpare consuetudinem. At unde didicisti religiosum debere uti duce natura & complexione? Si natura te inclinaret ad otium, vel ad superbiam, posses te dedere otio & superbiae. Sed memineris filii, te factum religiosum, ut vinces naturam, & cupiditates inordinatas sanguinis aut complexionis cohiberes. Iam autem liquet particularium familiaritatum affectum, cum spiritui religioso non sit conformis, necessario esse inordinatum. Nec valet, si dicas. In peculiari ista consuetudine nihil inesse mali, nec peruersum aliquid quem finem esse praestitutum. Satis siquidem magni mali speciem habet, quo alij offenduntur, & quod spirituales omnes Patres reprehendunt.

DOMINE, tua voluntas est, ut quisque in spiritu proficiat, eaque media usurpet,
qui

quibus profectum spiritualement iuuare queat: si ergo ego experiar me consuetudine crebra vnus plus proficere in spiritu, quam colloquio multorum, cur me vis tali praesidio spoliare? Fili, conuersari, quemadmodum conuenit, cum iis, qui te in spiritualibus promouere possint, non potest offendere communitatem. Hoc enim praesidium tibi suppetere potest, etiam exclusa nimia familiaritate, de qua hic sermo est. Verum si communitas offendatur, signum est conuersationem tuam praescriptos limites excedere, nec esse tam diuinam, & spirituale, quam tu arbitraris. Ac ut aliquando ex priuato illo congressu haurias aliquem fructum spiritualement, tamen hoc tuum commodum non esset anteferendum communi offensionem tuam religionis: sed ordinata caritas suaderet, ut alia via eundem tibi fructum spiritualement citra aliorum offensionem procurares.

Qv o d si nimia inter religiosos, seruosq; meos familiaritas alios offendit, ac proinde reprehensione digna est; quantum offenderet, si religiosus tam crebra consuetudine vteretur cum homine seculari, qua occasio dari posset prauarum suspicionum? conuersatio religiosi cum secularibus, non solum aedificationem praebere debet iis, cum quibus conuersatur, sed etiam

Bb 7

aliis,

aliis, qui id vident : tenetur enim omnibus bono exemplo esse. Et si prudentes, spiritualesque viri iudicent tam crebram consuetudinem cum certa persona non esse salutarem, debent ab ea abstinere. Nec satis est, si quis dicat, se agere de rebus bonis, se laborare pro hominis conuersione, maleque facere eos, qui secus iudicent. Non nego iuandos esse proximos, sed id debet fieri per debita media; nimia autem conuersatio cum aliquo debitum medium non est, nec a caritate ordinatum. Religiosus, qui in iuuantibus aliis nullam nominis sui curam gerit, male facit. Qui vero occasionem aliis praebet male cogitandi de se, peius facit; nec enim malum tantum, sed etiam species mali cauenda est. Nec satisfacit, qui respondet, se bona uti intentione. necesse enim est & opera nostra esse bona, ab omni suspitione mali aliena. Alij non sumunt iudicium ex tua bona intentione, quam non vident, sed ex conuersatione quam vident : ac ut viderent intentionem, tamen illam non excusarent, quia nimia familiaritate & illam in periculum coniicis. O quot colloquia inter religiosos inchoata sunt cum spiritu, postea vero consummata cum carne & sanguine. Nimia confidentia sui multos impulit in lapsum.

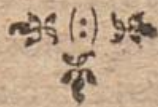
lapsus. Si multi capti sunt vno oculorum coniectu, quot capientur diuturna conuersatione, crebrisque colloquiis? Sensualitas nostra admodum versuta est, & ne deprehendatur impostura, nonnunquam se obueolat pallio iuandæ alicuius personæ, ac initium quidem facit à colloquio spirituali, sed postea sermo affectu plenus facile ostendit, quo collimarit. Fili, caue tibi à dæmone, maximè quando se in angelum lucis transfiguratur, & velut mortem refuge eius consuetudinem, ad quem sentis affectum sensualem Ignis licet modicus, nisi longè à palea separetur, excitat fumum, & postea flammam.

Sunt alij religiosi, qui contra Superiorum suorum voluntatem ambiunt familiaritates Dominorum mundi, non tam ut illorum salutem promoueant, quàm ut ipsi gratiam beneuolentiamq; eorum sibi concilient; quæ res nonnè est omni lacrymarum fonte plangenda? Fierinè potest, ut religiosus, qui seculo renunciauit, venetur patrocinium Domini secularis? Dic rogo, quam ob rem ambis eorum fauorem & opem? an ut disciplinæ religiosæ facias satis? an ut te mortifices, quem admodum omni religioso conuenit? vel etiam ut faciliùs contendas

ad perfectionem? At certè in hanc rem fa-
uore vel auxilio secularium non eges, sed
si auxilium quæris, multos habes in religio-
ne qui tibi auxilio esse possint. Quanquam
alij non sunt tam simplices, quin odorentur
facilè, te non alia de causâ aucupari eorum
beneuolentiam & tutelam, quam vt disci-
plinæ religiosæ te subducas, nec Superior
pro sua voluntate possit tibi imperare,
quod tuo non arrideat palato. Quid autem
hoc aliud est, quàm libertatem secularem
veste religiosa obtegere? Quid aliud est,
quàm in obscuro degere in seculo, & ami-
citiâ eius inire, in clara verò luce denun-
ciare illi inimicitiam. At ego non minus
noctu cerno, quàm interdiu, & exspecto
illos quodam temporis momento, cum o-
mni fauore & ope aliorum erunt destituti.
Tunc notabitur pernitiôsa eorum versu-
tia, ipsi que cognoscentes, quàm noxium sit
à tutela mea degenerare ad terrenorum
Dominorum patrocina, suo malo cla-
mabunt. *Maledictus homo, qui*

Isre. 17.

confidit in homine.

Reli.